

*Chuyện Một Phi Vụ **

Võ Minh Hòa, K21

Tay cầm xấp thư dày cộm từ thùng thư bước vào nhà, Hòa có thói quen vừa đi, vừa lựa coi thư nào quan trọng thì để phía trước và xếp theo thứ tự kém quan trọng hơn về sau. Hòa chợt nhớ tới phong thư màu mỡ gà có viền xanh đỏ chung quanh, dễ nhận ra ngay là phong thư gửi đến từ Việt Nam. Tên người gửi là Hoàng Trọng Nghĩa ở Nha Trang. Hòa nhú mày suy nghĩ nhưng không nhớ ra là có quen ai có cùng tên. Vô nhà, vì tò mò Hòa muốn đọc ngay thư đó để xem Nghĩa là ai? Có chuyện gì?

Thư viết:

“Anh Hòa kính mến,

Có lẽ anh sẽ thắc mắc về lá thư này, không biết ai gửi cho anh, và Hoàng Trọng Nghĩa là ai? Tôi nhắc lại chắc anh nhớ. Nghĩa là một trong bốn thiếu úy mới ra trường về trình diện Phi Đoàn 215 “Thần Tượng” ở Nha Trang. Tôi được chia về cùng phi đội với anh nên có một vài lần tôi được hân hạnh “ngồi” hoa tiêu phó cho anh. Một phi vụ mà tôi nhớ mãi trong đời, vì lúc đó mới ra trường tôi vẫn còn phong thái một hoa tiêu ‘sách vở’ của trường bay, chưa biết gì về chiến tranh. Hôm

đó, tôi bay với anh và được C&C chỉ định làm một ‘mission impossible’ (*nhiệm vụ không thể hoàn thành*) bay “minh ên” vào Căn Cứ 6 để bốc một sĩ quan Bộ Binh bị thương nặng và hai sĩ quan Không Quân ‘ALO’ (sĩ quan liên lạc) làm việc cho Trung Đoàn 42 Biệt Lập đang trấn giữ trên Căn Cứ 6...”

Hòa ngừng đọc thư, ngồi thừ người nhú mày suy nghĩ. Nghĩa đã vô tình gọi lại cho Hòa về một sự kiện đã trên 25 năm, một phi vụ đáp vào Căn Cứ 6 Hỏa Lực. Phi vụ này thì Hòa không thể nào quên được, nhưng Thiếu Úy Nghĩa bay chung hôm đó thì Hòa vẫn chưa mừng tượng ra là ai? Hình dáng anh ta như thế nào? Đã trên 25 năm rồi, biết bao thăng trầm đã xảy ra trong khoảng thời gian dài này. Hòa đã tạm quên những gì trong quá khứ, coi đó là những kỷ niệm thật khó quên. Hiện tại, Hòa dành tất cả tâm trí để lo cho gia đình, cho cuộc sống đầy nhiều khê trước mắt.

Hòa nhắm nghiền đôi mắt để mặc cho tâm hồn phiêu dạt về dĩ vãng... với những hình ảnh xa xưa dần dần gợi nhớ lại, những sự việc trong quá khứ lần lần quay về. Hòa cố hình dung ra Nghĩa và gần như mừng tượng lại được, nhưng vẫn còn chập chờn... Đúng rồi, Nghĩa là một trong bốn thiếu úy vừa về trình diện Phi Đoàn và Nghĩa là người trẻ nhất, trắng trẻo và khá bảnh trai. Ngày Nghĩa mới về phi đoàn, ai thoát nhìn cũng đều nhận xét anh đúng là một thư sinh búng ra sữa hơn là một sĩ quan hoa tiêu trực thăng sắp nhập cuộc vào những trận đánh nảy lửa đang xảy ra tại Vùng 2 Chiến Thuật... Rồi từng khúc phim của câu chuyện mà Nghĩa vừa nhắc lại được ráp nối trong đầu Hòa và quay lại từng chi tiết.

Ngày hôm đó...

Từ tờ mờ sáng, một hợp đoàn sáu chiếc trực thăng nối đuôi thành một, đang bay ở cao độ tiêu chuẩn, trông như lạng lẽ, âm thầm nhưng thật hùng tráng. Sáu chiếc phi cơ in rõ nét trên nền trời bình minh, tựa như một đàn cò nối tiếp nhau bay về tổ sau khi tìm ăn trong sương đêm tối hôm qua. Hợp đoàn đang

lấy hướng về tiền đồn Dakto, Tân Cảnh.

Trước đó, đã có một trực thăng C&C (máy bay chỉ huy) và hai chiếc gunship cùng bay về cùng hướng và hiện đang có mặt tại phi trường Phụng Hoàng để phối hợp hành quân với một trung đoàn Bộ Binh. Theo lệnh hành quân đã chỉ thị, Không Quân cho sáu trực thăng lên đáp ở Tân Cảnh để tiếp tế thức ăn, nước uống, đạn dược, và những cuộn kềm gai (concertina) cho máy “thăng nhỏ” của Trung Đoàn 42, đóng trên Căn Cứ 6, đang bị bao vây cả tuần nay. Quân bạn trên căn cứ cần thêm kềm gai để rào thêm một vòng đai nữa bên trong vòng đai phòng thủ đã có sẵn, mục đích tạo thêm chướng ngại chặn bớt sức tiến của địch đang có vẻ sắp “over run” (tràn ngập). Quân ta cũng cần thực phẩm, nước uống, đạn dược để đủ sức cầm cự ”câu giờ” chờ quân tiếp viện.

Một trực thăng C&C, hai gunship, và sáu trực thăng slids (máy bay chở quân). Cả chín chiếc đều thuộc phi đoàn Thần Tượng 215, ở Nha Trang. Tiếng động cơ và tiếng cánh quạt của sáu chiếc trực thăng nghe mỗi lúc một rõ dần, và đang từ từ đến gần, chuẩn bị đáp xuống phi đạo của phi trường Phụng Hoàng. Sáu chiếc trực thăng vừa chạm skids thăng bằng trên mặt đất, thì có lệnh của C&C cho hợp đoàn tắt máy và lưu ý các phi công phải túc trực trên tần số để nếu cần liên lạc thì có ngay, còn phi đoàn thì không ai được rời xa phi cơ. Trong lúc đó Trung Đoàn Bộ Binh rút ngắn thời gian, cho chờ đồ tiếp tế đến chất đầy trên sáu trực thăng.

Một số anh em quân nhân Bộ Binh khác với ba lô súng đạn đeo gọn gàng trên vai đang chờ trực thăng đưa đến vùng hành quân. Họ đang ngồi trú nắng dưới lườn các máy bay. Hòa lân la đến gần để nói chuyện và hỏi thăm họ. Anh em quân nhân này rất thật thà kể về chuyện hành quân và nói với Hòa:

- Tụi em cực lắm, Đại Úy ơi! Đi hành quân, tụi em chỉ mang theo một lon Guigoz muối mè để ăn với gạo sậy, không ăn thịt cho nhẹ người để cầu Trời Phật phù hộ che chở cho đạn

tránh mình, chớ mình đâu có tránh đạn được, để còn sống sót về với vợ con!”

Hòa vốn xuất thân từ trường Võ Bị Đà Lạt, ra trường được tuyển chọn về Không Quân nên Hòa rất hiểu tâm trạng của những người lính Bộ Binh và cảm thấy xót xa cho những gian nan, đầy nguy hiểm của họ. Lần nào ra trận, người chiến binh cũng đều cảm thấy trước mắt là “thập tử, nhất sinh”. Nhưng khi đụng trận “say thuốc súng” rồi thì họ lại quên mất đi, miệt mài chiến đấu như không có gì nguy hiểm sắp xảy đến.

Liên tưởng qua những người vợ lính, Hòa cũng thấy đau lòng cho họ. Người vợ nào cũng muốn chồng mình luôn có mặt với gia đình sống bình an bên cạnh vợ con. Nhưng thực tế nào có được như mong muốn để rồi dần dà họ cảm thấy quen dần cuộc sống hẩm hiu, lủi thủi một mình thay chồng dạy con. Cứ lâu lâu lại tiễn đưa chồng ra mặt trận rồi tự cho đó là số phận ông trời đã an bài, mặc nhiên chấp nhận là “*lấy chồng chiến binh, mấy người trở lại*”! Rồi một ngày, một buổi sáng ban mai người vợ lính được báo hung tin là chồng mình đã gục ngã ngoài chiến trận. Đau khổ quá và ngỡ ngàng quá, biết phải làm gì đây? Người vợ chỉ biết ngồi ôm con khóc nức nở, nuốt lệ thương tiếc cho người thân yêu đã ra đi. Người vợ lính nhận thấy như không ai để tâm đến, không có chút “ồn ào” nào về cái chết của chồng mình, xem đó như là việc bình thường xảy ra hàng ngày. Rồi người quả phụ lặng lẽ “*đi nhận xác chồng*” về lo mai táng. Thật quá tội nghiệp!

Hòa chuyện trò với họ để giết thời giờ chờ lệnh cất cánh. Chợt từ đâu xa phía trước, Lead đưa tay lên cao vẽ một vòng tròn, dấu hiệu cho hợp đoàn quay máy. Tức thời, từ chiếc số một cho đến chiếc số sáu đã nhanh nhẹn tuân lệnh. Tiếng cánh quạt của cùng sáu chiếc trực thăng chém “*phành phạch*” vào không khí, ngỡ như thay cho “*tiếng kèn xuất quân*” của thập niên 30, 40 về trước, tiếng kèn xưa làm nung nấu tinh thần chiến đấu của những người lính ngoài mặt trận. Giờ đây tiếng cánh quạt trực thăng đã tạo ra một không khí ồn ào, một quang

cảnh rầm rộ làm phấn khởi tinh thần các chiến sĩ, họ sẵn sàng ra chiến đấu với quân thù.

C&C đang trên cao độ ra lệnh cho hợp đoàn là sau khi cất cánh bay về hướng phải, trên cao độ khoảng 10,000 bộ (3000 m), quân ở phía Nam cách xa Căn Cứ Hỏa Lực 6 chừng 15 dặm, chờ lệnh. Sáu chiếc trực thăng chập sau đã có mặt trên vùng, đang nối đuôi nhau lượn tròn.

Đội hình “vòng tròn” trên cùng cao độ bay nối đuôi nhau rất khó cho các phi công phối hợp. Phi công phải quan sát cẩn thận, luôn giữ cho hai phi cơ một khoảng cách an toàn, nếu quá gần cánh quạt của hai trực thăng có thể chém nhau làm phi cơ sẽ nổ tung trên không trung và rơi xuống đất như một đồng sắt vụn. Nếu xảy ra như vậy, địch sẽ vỗ tay hoan hô, coi như đã “triệt hạ” hai trực thăng của phe ta mà không cần đến SA7. Hợp đoàn đã quần trên vùng hơn 10 phút mà vẫn chưa nghe động tĩnh, nhúc nhích gì cả. Mọi người đang thắc mắc trong đầu, thì đúng lúc có tiếng của C&C trên vô tuyến, giọng nói trong máy nghe có vẻ gấp rút, như có gì thay đổi bất ngờ:

- Lead nghe C&C? (Trưởng hợp đoàn chiếc bay đầu tiên.)

- OK! Anh dẫn hợp đoàn cả sáu chiếc về đáp lại phi trường Phụng Hoàng. Cứ giữ nguyên đồ tiếp tế trên tàu và “stand by” (*dự phòng*) trên tần số. Chờ sẽ có lệnh mới. Riêng chiếc Trail thì cho “unload” (*bỏ, dỡ*) đồ tiếp tế xuống. Sau đó bay tàu trống trở lại điểm hẹn vừa rồi. Sẽ có lệnh cho biết sau! Lead, Trail cả hai nghe rõ? Trả lời! (Trail là phụ tá của Lead, bay chiếc sau cũng có nhiệm vụ “nhìn tổng quát” coi hợp đoàn có theo kịp chiếc Lead, hoặc nhắc nhở nếu có chiếc nào lang thang không giữ đội hình?)

- Lead nghe rõ!

- Trail nghe rõ!

Cho lệnh xong, C&C “vặn cổ” (thay đổi tần số) về số nhà của quân bạn để theo dõi tình hình, biến chuyển tới đâu? C&C tạm thời ngừng liên lạc vô tuyến với hợp đoàn. Hợp đoàn nối

đuôi hàng một lữ thú bay theo Lead ngược trở lại Tân Cảnh. Tất cả đều ngỡ ngác không biết sắp có chuyện gì? Riêng chiếc Trail mà Hòa và Nghĩa đang lái không những vừa ngỡ ngác vừa lo ngại, vì theo cách nói của C&C trên vô tuyến thì có vẻ khẩn cấp lắm và lại chỉ chọn một mình chiếc Trail sau khi “unload”, đem tầu trống trở lại vùng ngay. Hòa nghĩ chắc chắn C&C sẽ có phi vụ đặc biệt giao cho Hòa và Nghĩa!!

Sau khi unload đồ tiếp tế trên tầu, Hòa để Nghĩa cất cánh trở lại vùng. Từ trên cao lúc Nghĩa quần phi cơ ở phía Nam của căn cứ, Hòa thấy khá rõ, như đang bay rất gần, căn cứ nhỏ bé này. Căn cứ mang cái tên nghe thật “chiền tranh” với lửa và đạn: **Căn Cứ Hỏa Lực 6**. Thật ra đây chỉ là hai ngọn đồi trọc, thấp nằm sát nhau, nối liền bằng con đường mòn mà quân bạn đã dùng để liên lạc qua lại giữa hai toán quân phòng thủ. Mấy ngày hôm nay, đạn của địch đã cày nát tan toàn diện căn cứ với chủ đích hạn chế không cho quân ta ra khỏi hầm trú ẩn để kháng cự. Con đường qua hai ngọn đồi trước đã “mòn” nay trở nên nhẵn thín, không ngọn cỏ nào có thể “ngóc” đầu lên được.

Nhưng vì sao Căn Cứ Hỏa Lực 6 trở thành trọng yếu với ta và địch như thế? Vào tháng 4 năm 1972, tình hình quân sự tại các mặt trận Quân Khu 2 càng ngày càng khẩn cấp, mà mặt trận Tân Cảnh là một trong các trận đánh lớn của QLVNCH. Quân Đoàn II có hai Sư Đoàn 22 và 23 Bộ Binh. Sư Đoàn 22 tại Bình Định chịu trách nhiệm lãnh thổ năm tỉnh phía Bắc của Quân Đoàn II, bao gồm Bình Định, Phú Yên, Phú Bổn, Pleiku, và Kontum. Sư Đoàn 23 chịu trách nhiệm bảy tỉnh còn lại, bao gồm Ban Mê Thuột, Tuyên Đức, Khánh Hòa, Cam Ranh, và Ninh Thuận.

Tin tình báo cho biết Cộng quân sẽ xử dụng Sư Đoàn 3 của chúng để đương đầu với các đơn vị của Sư Đoàn 23 Bộ Binh của chúng ta, mục đích cầm chân sư đoàn này ở Tân Cảnh, trong khi Sư Đoàn 320 Cộng Sản sẽ tiến quân vào Kontum. Với tình hình quân sự lúc bấy giờ, Quân Đoàn cho lệnh thiết lập thêm hai Căn Cứ Hỏa Lực 5 và 6, trên các ngọn đồi phía

Nam Tân Cảnh để yểm trợ pháo binh cho Sư Đoàn 22 Bộ Binh. Căn Cứ 6 trở thành chốt điểm chiến lược từ đó, vì nằm gần quốc lộ 14 trong vùng Tam Biên, là tiền đồn chặn bước tiến của Cộng quân từ Lào qua.

Cộng quân cố nhiều lần dứt điểm cái chướng ngại này, đã làm khó dễ chúng từ lâu. Lần này thì chúng quyết chiếm cho được nên đưa thêm nhiều đơn vị thiện chiến vào mặt trận. Chúng quyết san bằng tiền đồn này và quyết xóa tên thị xã Tân Cảnh, để từ đó làm bàn đạp tiến chiếm Kontum giành ưu thế vùng cao nguyên. Cộng quân cho rằng một khi chiếm được cao nguyên và mở thông “Đường Mòn HCM” trên ngã ba biên giới Việt-Miền-Lào, là đường chuyển vận quân và tiếp tế của chúng, thì chúng coi như miền Nam sẽ thất thủ và sẽ đầu hàng.

Tiếng của C&C, gọi Trail trên vô tuyến, làm dòng tư tưởng của Hòa bị cắt ngang:

- Trail, đây C&C gọi!

C&C hôm nay do Thiếu Tá Bình, Phi Đoàn Trưởng của phi đoàn, bay với Đại Úy Huyền, Trưởng Phòng Hành Quân:

- Trail nghe rõ, C&C!

Hòa đáp và đang chờ lệnh nhưng không nghe C&C nói tiếp. Chập sau, C&C lên tiếng bên kia đầu máy, ngập ngừng nói:

- Moa... (rời ngừng nói).

Hoà trầm nghĩ, C&C đã cho Trail trở lại một mình với tàu trống là sắp có mission (*nhiệm vụ*) gì đặc biệt, nên khó nói. Đúng vậy! Thiếu Tá Bình đang cân nhắc lời nói thế nào để vận động tinh thần của Hòa và Nghĩa cho phi vụ sắp tới, mà chính ông cũng nhận thấy phi vụ này có nhiều phần nguy hiểm hơn an toàn.

Nói thêm, trong các cuộc hành quân thì các đơn vị bạn thường liên lạc với nhau bằng những câu nói ngắn gọn dưới dạng “mật mã”, có hạn chế dùng bạch thoại, nhất là tên và chức

vụ của thẩm quyền bên kia. Nhưng riêng bên Không Quân, họ chỉ quen dùng đi, dùng lại một vài nhóm từ ngữ quen thuộc, rập theo bộ binh trên vô tuyến. Nên khi liên lạc, họ cứ thẳng ruột ngựa” mà nói nên ai nghe cũng hiểu họ muốn nói gì! Điều này thật không cần để ý lắm vì trong các cuộc hành quân có phối hợp Không Quân yểm trợ thì thường là cấp bách trong ngày hay trong thời khắc đó, có tính cách uyển chuyển. Vì thế, địch có nghe chưa kịp “giải mã” thì K h ô n g Quân đã “giải quyết” xong rồi.

Đặc lệnh truyền tin và tần số liên lạc của Bộ Binh mới là quan

Hành quân trực thăng vận

trọng phải thật bảo mật và được thay đổi luôn. Thiếu Tá Bình thấy cũng không cần dùng những từ ngữ “khó nói” đó, để nói chuyện với Trail. Vì C&C sắp nói lời “yêu cầu” hơn là lệnh lạc giữa ông Phi Đoàn Trưởng với anh trưởng phi cơ trong hợp đoàn. Thiếu Tá Bình dùng hai chữ “moi, toa” để xưng hô. Không dấu xúc động, ông nói:

- Moa sở dĩ kêu toa trở lại vùng hành quân vì hai lý do. Thứ nhất, moa không muốn dùng Lead là người đang chỉ huy hợp đoàn, để nhờ có gì thay đổi thì Lead sẽ đại diện để nhận lệnh. Thứ hai, moa biết toa xuất thân từ Đà Lạt nên dầu sao toa cũng có căn bản về chiến thuật hơn một số anh em. Toa có thể xoay sở tùy theo tình hình...

Nói đến đây thì C&C lại im tiếng. Hình như quân bạn trên tần số cần báo cho C&C điều gì khẩn cấp lắm. Liên lạc xong,

C&C trở lại vô tuyến “brief” cho trail biết:

- Quân bạn đã báo cho C&C biết tình hình đang tới lúc khẩn cấp. Khác hơn mấy ngày trước, từ sáng sớm “gà cò” của địch đã “gáy” không ngừng hỏa tiễn 122 ly và cối 120 ly. Vì thế quân bạn tin chắc là sau giai đoạn “tiền pháo” này, địch sẽ “hậu xung” để tiến chiếm căn cứ, nhưng chưa rõ vào lúc nào thì chúng bắt đầu. Vừa biết thêm là những con đường tiếp viện của ta đã bị địch quân “đóng nút” hết cả. Trong khi các toán quân xung phong của chúng thì đang dàn ra thành nhiều đợt, trên dưới cách nhau không xa. Chúng đang bò tiến dần về vòng đai phòng thủ của ta. Rõ ràng là Cộng quân đang chuẩn bị tấn công và chúng sẽ dùng chiến thuật biển người, lớp này ngã thì lớp khác tiến lên. Tình hình đã rất cận kề và bi đát. Các sĩ quan chỉ huy và tham mưu của căn cứ đã quyết định báo cho “mặt trời” biết rằng họ sẽ mở “con đường máu” đánh bật xuống cầu may ai nấy thoát qua được vòng vây của địch tìm đường thoát thân còn hơn là ở yên chịu đầu hàng vì thất thủ, rồi cuối cùng cũng chết theo địch.

C&C nói:

- Moa cũng muốn cho toa biết là tình hình đã hoàn toàn thay đổi, lý do đó mà quân bạn không cần tiếp tế nữa. Chốc nữa đây (*nhấn mạnh nhưng ngấp ngừng*)... toa sẽ đáp vào căn cứ để bốc một số sĩ quan bộ binh bị thương nặng và hai sĩ quan Không Quân, đem họ ra khỏi căn cứ, vì chắc chắn sẽ có trận đánh “sáp lá cà” giữa ta và địch thật khốc liệt! Trung Đoàn đã yêu cầu cho gấp một trực thăng vào bốc họ ra ngay vì thấy vẫn còn kịp để làm việc đó. C&C thấy khó xử cho “đàn em” mình, nhưng... đặt trên tình chiến hữu không ai nỡ bỏ mặc cho viên sĩ quan đang bị thương nặng nằm chịu chết dưới họng súng của địch. Còn hai sĩ quan Không Quân của ta, họ được biệt phái để làm ALO (Air Liaison Officer) liên lạc Không Quân để xin không trợ cho bộ binh. Họ yêu cầu Trung Đoàn được rút ra khỏi vùng ngay vì nhiệm vụ của họ đến đây cũng coi như không cần thiết nữa, một khi quân bạn đã quyết định “mở

con đường máu”. Thật ra hai sĩ quan Không Quân chưa từng chiến đấu “*diện đối diện*” như thế này bao giờ, nên nếu họ bị kẹt lại thì coi như khó sống sót.

Thiếu Tá Bình ngậm ngừng nói:

- Toa ráng... ráng bốc họ đem ra khỏi đó trước khi trận đánh xảy ra! Moa tin tưởng nơi toa! Moa cũng biết... phi vụ này rất khó khăn và nhiều nguy hiểm. Nhưng... ráng nha toa!

Rồi ông nói tiếp:

- Quân bạn cũng cho biết là khi nào “gà cồ” của địch vừa pháo kích xong, họ sẽ cho thả trái khói màu làm dấu điềm đáp và cũng xác nhận là OK cho toa vào bãi đáp.

Đến đây thì Hòa và Nghĩa đã biết rõ cái phi vụ sắp thi hành là gì rồi mà trước đây cả hai chỉ đoán chừng. Hòa nhìn qua Nghĩa thấy nét mặt Nghĩa có chút nhợt nhạt. Hòa bấm nút intercom một nấc nhẹ để chỉ cho phi hành đoàn nghe mà thôi. Hòa nói:

- Cẩn và Bộ (anh xạ thủ và mevo)! Hai anh đã nghe rõ lệnh của C&C rồi chứ? Chóc nữa đây hai anh sẽ xử dụng tối đa hai khẩu đại liên 60, nên hai anh xem xét sơ lại coi có gì trở ngại không?

Hòa nhìn qua Nghĩa, nheo mắt lại cười đùa:

- Còn Nghĩa, you OK? Có cảm thấy “lạnh lạnh” ở dưới chân chưa?

Nghĩa nhìn Hòa, nói lí nhí qua intercom:

- Mission impossible (*nhiệm vụ không thể thực hiện*), nhưng đây là lệnh thì phải thi hành thôi, đại úy!!

Nói xong câu này, Nghĩa như trút được “nỗi oan khiên” trong lòng nên thấy tươi tắn và nói đùa lại:

- Đại úy có thấy “lạnh” không? Chứ Nghĩa thấy hơi nóng đó!

Nghĩa tùm tùm cười và tự hào về câu đối đáp thật chính với

câu của Hòa. Nghĩa pha trò:

- Bốn người mình đang chơi ván bài tới hồi gậy cần. Nếu anh nào có “lạnh căng” muốn “ăn non” tách ra trước thì cũng không có cách nào để ra khỏi sòng bài, vì trực thăng không có trang bị dù khẩn cấp như pilot của khu trục!!

Hòa nhìn Nghĩa, nhún vai mỉm cười, công nhận là đúng. Hòa ngó trật về sau thì thấy Cần và Bộ cũng đang mỉm cười đồng tình, ý nói “đúng vậy”.

Thế rồi, nhờ nói dóc những chuyện trên trời, dưới đất mà cả phi hành đoàn đã quên hẳn là mình sắp đi vào “tử địa”, mà cứ tưởng như là đang bay trên Đà Lạt mua dâu tươi, rượu mật, khoai lang khô... đem về làm quà cho ba má con bò để lấy điểm. Dẫu sao Nghĩa cũng đã gọi lại cái tinh thần “không bỏ anh em, không bỏ bạn bè”. Câu châm ngôn của Không Quân mà Nghĩa mới hấp thụ cách đây không lâu.

Bỗng Hòa nghe tiếng “cạch cạch” trên tần số UHF (siêu tần số). Có lẽ C&C muốn nói điều gì. Cả bốn người chột tỉnh mộng. Thế là họ tạm ngừng không “bay” lên Đà Lạt nữa mà quay về thực tại với chiến trường đầy khói lửa. C&C nói:

- Moa sẽ cho hai gunship, yểm trợ toa với hỏa lực tối đa, sẽ bay kèm theo toa vào đáp và khi toa trở ra.

Trung Úy Tích, Lead của hai gunship, nghe nhắc đến tên, bèn chen vào cho thêm chút “*bột ngọt*” để tăng phần đậm đà của nồi xúp còn nóng hổi, và cũng muốn cho Hòa tin:

- Hotel đây Tango! Hotel đừng lo, tụi này sẽ chơi thật ngoạn mục cho Hotel. Còn bao nhiêu “tiền” tụi này sẽ dành hết cho “ván bài” này.

Thấy mọi người đều lo lắng cho mình, Hòa cảm thấy thật cảm động. Tuy nhiên, Hòa tự nhủ có gì đâu mà phải lo sợ. Ai rồi cũng một lần chết nhưng mỗi người sẽ chết ở một hoàn cảnh khác nhau, cách chết khác nhau. Có người chết bờ chết bụi, chết chưa kịp ngáp, chết không nhắm mắt. Có người chết

tức tuổi, chết cong queo, chết hai lần thịt da nát tan, vv... Nhưng chết gì cũng được, miễn đừng “chết nhát” mà mang tiếng xấu cả đời. Nói thì nói bừa, nói trang vậy, chớ ai ra trận biết cái chết đang chờ đón đầu đó, dù không sợ chết cũng thấy có cái gì “on ớn” chớ.

Nghĩ đến đây, Hòa vẫn còn thấy xốn xang trong lòng là sau những trận đánh lớn quân ta dọn dẹp chiến trường, mới “hồi ới” là Cộng Sản hành xử với cán binh của họ quá dã man. Chúng đã xích chân binh lính bên trong xe thiết giáp để những người này không vì quá khiếp sợ bỏ trốn ra và “tăng” sẽ không người lái. Còn tàn nhẫn hơn nữa, ai thấy cũng thương tâm, là trên vòng rào kẽm gai của vòng đai phòng thủ của ta, có nhiều xác chết của địch quân, người trần trụi trụi mặc vồn vện cái quần xà lỏn và hai quả lựu đạn móc hai bên. Họ là những tân binh mà “thượng cấp” dùng họ như những con cờ thí, cho họ đi đầu dùng lựu đạn làm nổ tung hàng rào kẽm gai. Nếu họ có chết trận thì cũng không “thua thiệt” gì, họ sẽ là những viên gạch bắc cầu cho quân chính quy dẫm lên mà xung phong. Cái chết của họ đổi được cái lợi chung cho toàn đội thì phải hy sinh thôi. Trời hồi! Mạng sống con người rẻ như bèo thế sao? Nếu cần hy sinh hàng trăm ngàn người chiến binh như thế để đạt được chủ đích của chúng thì chúng vẫn làm. Tàn nhẫn quá!

Khi quan sát một số tù binh, bên ta thấy người nào cũng mang theo bên người hai chai nhỏ, một đựng rượu đế, còn chai kia đựng một chất sền sệt màu vàng. Hỏi ra ta mới biết, chai đựng rượu đế là dành cho những trận nhỏ, người chiến binh uống vào để thấy ngà ngà quên đi nguy hiểm mà chiến đấu. Còn đôi với chai sền sệt màu vàng, Việt Cộng gọi nó với cái tên rất kêu là “thuốc hùng anh (!)”, chỉ dùng khi nào đựng những trận đánh lớn, cấp sư đoàn. Vì những trận đánh đó sẽ rất ác liệt, máu sẽ đổ thành sông, xác sẽ chồng thành núi. Lúc đó, cán binh dùng chai “thuốc” này sẽ cảm thấy “lâng lâng” xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, sẵn sàng hy sinh dù họ chết trần trụi trên hàng rào kẽm gai, hay chết chồng chất nhau dưới làn

mưa đạn đại liên của ta. Cứ toán trước gục ngã thì có toán sau nổi tiếp tiến lên, càng lúc càng đông như một “*biển người*”.

Ngày xưa bạo chúa Tần Thủy Hoàng, hoàng đế tàn bạo nhất của nhà Tần, đã bắt quân sĩ cúi khòm lưng làm bậc thềm, mỗi khi “*ngài*” bước xuống long xa cho dễ dàng không trở ngại, khó khăn. So với hành động của Việt Cộng ngày nay dùng cán binh thí mạng sống, hy sinh làm “*bậc thềm*” cho đoàn quân phía sau dẫm lên xác chết mà tiến quân. Thử hỏi ai tàn bạo hơn ai?

Trở lại vùng hành quân...

Lần này, Đại Úy Huyền trên tần số cho Trail biết thêm vài chi tiết, cũng như đề nghị:

- Lát nữa đây, khi bay vào đáp trên căn cứ, Hotel nên xuống thật thấp, bay “*raise mode*” trên đầu ngọn cây. C&C sẽ theo dõi và hướng dẫn cho Hotel, giữ đúng hướng, Khi còn khoảng 50 feet cách LZ (*landing zone - bãi đáp*) C&C sẽ báo cho biết trước để chuẩn bị đáp. OK!

- Nghe rõ 5 trên 5! Hotel cũng đã dự trù làm như thế!

- Hotel nhớ là phía Bắc của căn cứ, VC đã tập trung tất cả vũ khí nặng, có cả hỏa tiễn 122 ly, súng phòng không, đại liên 12 ly 7, luôn cả hỏa tiễn tầm nhiệt SA7.

Với bản tính cẩn thận và cảm thấy chưa đủ an tâm, Đại Úy Huyền căn dặn thêm vài điều nữa:

- Hotel nên cẩn thận, đừng bay ló vé phía Bắc, rất nguy hiểm. Khi đáp, nên đáp trên skids, đừng nên hover vì gió có thể đẩy phi cơ tạt về hướng khác, khó kiểm soát. Xong công tác, cất cánh ngay, đừng ở lâu trên đó...

Đại Úy Huyền quá lo cho đàn em nên dặn dò nhiều “*đừng*” quá, nhớ sao cho hết! Hòa bỗng có ý nghĩ vui, nói trong bụng “*Đừng vào nữa thì chắc ăn nhất, C&C ơi!*”

Hòa xoay qua nói với Nghĩa: “*I have it.*” Nghĩa trao control (cần kiểm soát) lại cho Hòa. Máy bay tiếp tục bay lượn tròn.

Lợi dụng thời giờ còn đang quần trên trời, Hòa muốn nhắc nhở vài việc với phi hành đoàn trên phi cơ, chớ lát nữa đây, bay “*cắm đầu cắm cổ*” thì còn thì giờ đâu mà dặn với dò. Hòa nói:

- Anh Cẩn và anh Bộ nhớ làm như tôi đã nói và nhớ mặc áo giáp vào. Trong khi tôi bay, anh Nghĩa nhớ kiểm soát lướt qua các đồng hồ phi cụ. Hễ bất cứ kim đồng hồ nào vượt quá vạch xanh thì nhắc nhở tôi để chỉnh lại kịp thời. Anh nhớ đừng chằm bằm nhìn vào một điểm nào hay một phi cụ nào sẽ dễ bị “*vertigo*” (*ảo giác*) và sẽ không phân biệt được trạng thái của phi cơ là đang bay lên cao hay xuống quá thấp, đâu là trái là phải... Và cũng biết đâu, lúc đó tôi cũng đang bị vertigo nữa thì anh em mình coi như “*bỏ mạng sa trường*”. Tụi mình sẽ cùng chung số phận với chiếc trực thăng là ca bài hát của Văn Cao “*Không Quân ra đi không tìm xác rơi*.”

Hòa nửa nghiêm trang, nửa nói đùa để giảm căng thẳng “*khó thở*” của anh em trên phi cơ, mặc dù hai cánh cửa sau chỗ mevo và xạ thủ ngồi lúc nào cũng “*mở rộng vòng tay*” đón gió lồng lộng thổi vào!!!?

Hòa nhắm tính trong đầu: Đại pháo 122 ly của địch có khả năng tác xạ với nhịp độ khoảng năm đến sáu phút một quả, mà từ đây cho trực thăng xuống cao độ sát ngọn cây cũng chỉ mất ít nhất hai phút, bay xa căn cứ rồi cho phi cơ lên cao ngang tầm với ngọn đồi để đáp, mất thêm ba phút nữa. Vị chi là năm phút, có nghĩa là còn chưa đủ một phút để thi hành công tác. Hòa nói trong bụng “*sát nút quá!*” Nhưng đành tới đâu tính tới đó. Hòa chỉ còn cầu mong là lúc đó chưa tới lúc địch tác xạ dồn dập trước khi tấn công. Và... may ra giữa hai lần pháo kích, có gì “*trục trặc tác xạ*” nên địch pháo kích chậm lại cách nhau khoảng chừng tám phút thì tốt hơn. Nhưng...nếu rủi giữa hai lần tác xạ của 122 ly, địch cho rót thêm vào súng cối 82 ly nữa thì “*bỏ mẹ*”. Thêm nữa, với điều kiện là quân bạn phải chuẩn bị mọi việc sẵn sàng thì mới mong đủ thời giờ vừa đón người, vừa trở đầu trực thăng về hướng Nam, và cất

cánh!!!

Hòa thấy khó mà đạt được nhiều điều cầu mong như thế! Thôi thì cứ phó mặc cho trời đất, cho may rủi. Dẫu sao “*người tính đâu bằng trời tính!*” Vừa lúc mũi phi cơ hướng về phía căn cứ thì Hòa và phi hành đoàn đều nghe tiếng “*bùm*” vọng lại từ xa xa, sau đó tiếng đạn rít trong không khí, kế tiếp một tiếng nổ “*ầm*” chất chúa, chụp “*gợn*” trên căn cứ phía ngọn đồi bên phải, cát bụi tung lên mịt mù.

Thật ra Cộng quân đã điều chỉnh tác xạ nhiều ngày trước rồi nên mấy ngày nay chúng rót pháo như “*đẻ*”, không trật vào đâu, hết đồi bên phải lại sang đồi bên trái. Địch pháo kích liên tục cốt làm cho quân bạn phải di chuyển lúp xúp theo những đường hầm chật hẹp để liên lạc với nhau, không làm sao lộ đầu khỏi hầm trú ẩn mà ước tính tình hình. Ta thử làm bài tính nhằm là đem số đạn pháo kích của địch bắn vào trong căn cứ sẽ thấy con số thật khủng khiếp: Cứ mỗi mét vuông trên căn cứ, mỗi ngày phải chịu “*bầm dập*” từ hai đến ba quả đạn của địch. Thật khó mà tưởng tượng được! Có lẽ, chưa có chiến tranh nào trên thế giới mà tàn bạo như chiến tranh Việt Nam, và không có quân đội nào có sức chịu đựng dai dẳng và gian khổ như chiến sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. ***Chúng ta xin vinh danh và nhớ ơn những người lính VNCH!***

(*còn tiếp*)

**** Trích đăng từ tác phẩm “Tôi Còn Nhớ” của tác giả Võ Minh Hòa.***

Sài Gòn Lớn Nhỏ Đều Nhớ Ông Anh.

Captovan, K19

“Anh” trong tựa bài viết là các Anh Thương Phế Binh Quân Lực VNCH (TPB).

- TPB là ai? Tại sao chúng ta phải nhớ ơn các Anh?

Mọi người đều hiểu, ngay cả thế hệ thứ hai thứ ba cũng hiểu những người lính chiến đấu ngoài chiến trường để bảo vệ quê hương, cho hậu phương được bình an. Nếu người lính tử trận, thì người lính không đau, mà còn được Tổ Quốc Ghi Ơn. Có đau chẳng là nỗi đau chắt ngắt của người thân, nhưng thời gian sẽ là liều thuốc thần chữa lành niềm đau. Nhưng nếu chẳng may bị thương, bỏ lại một phần thân thể ngoài chiến trường thì niềm đau của người thương binh kéo dài mãi về sau, đau cả tinh thần lẫn thể chất.

Nếu một người lính tử trận, dĩ nhiên không ai muốn bị tử trận, thì được người đời kính trọng, gọi là Anh Hùng Vị Quốc

Vong Thân, nhưng nếu chỉ bị thương, bỏ lại con mắt, một cánh tay, một đôi chân, hay cả hai, thì bị đòi tặng cho chữ “phế”! Vết thương rồi sẽ lành nếu không bị đòi, bị đồng đội làm cho rỉ máu, nhưng chữ “phế” thì sẽ theo người thương binh tới cuối cuộc đời. Còn nỗi đau nào hơn! Muốn biết nỗi đau của chữ “phế” như thế nào thì chúng ta sống thử với nó một ngày, một tuần thì may ra chúng ta mới thông cảm nỗi khổ tâm, sự thiệt thòi của người Thương Phế Binh.

Ngày tôi ra khỏi trại tù Xuân Lộc Z30D, vào khoảng đầu năm 1985, về tới xa cảng miền Đông, đang đứng xớ rớ bên vệ đường để tìm phương tiện về nhà thì có một chàng chạy xe Honda ôm đến mời tôi, hai người nhìn nhau hồi lâu, anh chạy xe Honda hỏi khê:

- Cần Thơ phải không?

Vừa mới ra tù, như con chim bị nã sợ cành cây cong, tôi ậm ờ chưa biết trả lời sao thì anh Honda nói tiếp:

- Em là Long Cụt nè, bị ở trận Cầu Khởi 9/1969. Cần Thơ không nhận ra em sao?

Vừa nói anh vừa kéo ống quần lên cho tôi thấy cái chân gỗ, rồi hỏi:

- Anh lên xe em chở đi ngay, anh lớ ngớ đứng đây không yên thân đâu.

Tuy biết rằng chỉ có đồng đội cùng đơn vị mới biết tôi là Cần Thơ - danh hiệu truyền tin, tuy đã nhận ra bóng dáng Long Cụt, nhưng động cơ thúc tôi nhảy lên xe cho Long chạy đi chính là mấy tiếng: “Không yên thân đâu”.

Ngồi sau lưng Long, tôi nhớ về dĩ vãng: Hạ Sĩ Phan Văn Long là “cowboy*” của tôi, một tay nhanh nhẹn, gan lì. Long bị thương nát bàn chân trong trận Cầu Khởi ngày 14/9/1968. Tôi có đến thăm Long vài lần trong bệnh viện Lê Hữu Sanh (Thị Nghè). Anh bị cưa chân gần tới đầu gối, rồi được giải ngũ. Lúc đó tôi an ủi Long:

- Thế là chú mày còn hạnh phúc chán, thọ rồi, còn hơn Nguyễn Văn Thà đã nằm lại tại Cầu Khởi! Những người còn tiếp tục chiến đấu, chắc chắn sẽ có nhiều người không thọ như chú mày, vì đời lính chiến sống hùng sống mạnh, nhưng không sống lâu.

Tôi đang hít thở không khí ngoài nhà tù, miên man nhớ về quá khứ thì nghe Long hỏi:

- Anh về đâu?

- Chú cho anh về 96 Trương Định, cửa sau vườn Tao Đàn, phía đường Nguyễn Du.

- Tụi em cũng gần đó. Mời anh ghé chơi cho biết “nhà” của tụi em.

Được thả ra vào những ngày giáp Tết Nguyên Đán, tôi muốn ngắm cảnh phố phường, và cũng cần tìm hiểu tình hình xã hội mới sau 10 năm xa cách nên tôi nhận lời ghé thăm nhà Long, một đệ tử đã cùng tôi sống chết bên nhau, ăn cùng “nón sắt”, ngủ cùng hố, cùng lều.

“Nhà” Long nằm dưới một bụi cây, khuất sau cổng vườn Tao Đàn, một miếng nylon không che kín mấy manh chiếu rách để dưới góc cây. Long ngập ngừng nói với tôi:

- Đây là “nhà” của tụi em, gồm 4 thằng, đủ mọi màu áo, ban ngày đi kiếm ăn, chiều tối mới tụ họp về đây, bạ đâu là nhà, ngã đâu là giường. Kiếp phé binh là thế đó anh!

Tôi liếc thấy một người xê dịch bằng tay đi guốc, xung quanh là đồ nghề sửa xe đạp trên lề đường Nguyễn Du, phía sau lưng là “nhà” của Long, tôi hỏi:

- Người kia cũng là anh em một nhà?

- Nó là Lý, gốc Mũ Nâu, cụt hai chân, nên tụi em kiếm đồ nghề sửa xe đạp cho nó và để nó trông chừng nhà luôn, kéo thẳng chó Công An khu vực tịch thu mấy mảnh chiếu.

- Sửa xe đạp! Cụt tới háng, đứng không cao hơn cái bơm,

làm sao sửa?

- Được chứ, đúng hơn là Ly cho khách hàng mượn đồ nghề, mượn bơm. Vậy mà trời thương, khách hàng thương, đủ tiền com cháo.

Ra khỏi nhà tù nhỏ, vào nhà tù lớn, tôi phải hòa nhập vào đời sống mới. Tôi đi bán phở, chiều chiều mang một thau “xí

Tri Ân Thương Phế Bình VNCH vào dịp Tết 2019 tại Saigon.

quách” về “nhà” Long để chén anh. chén chú cho quên sự đời. Thêm tôi vào là nhà Long thành “ngũ quý”. Tôi còn đủ tứ chi, nhưng 4 chú em, mỗi người thương tật một kiểu nên phải dựa vào nhau kiếm kế sinh nhai. Long “chân thật, chân giả” thì chạy xe ôm, Lý đi bằng tay thì ngồi sửa xe đạp. Quý thiếu tay chào, Phi nhìn đời bằng nửa con mắt, nên hai chú em này dìu nhau đi bán vé số. Nhưng họ có chung một niềm đau là chữ PHẾ! “Ngày trở về trên đôi nạng gỗ, sợ làm dang dở đời em” nên các anh sống không nhà, không “nhà tôi”, niềm đau tột cùng là “vô Tổ Quốc” vào ngày 30/4/75!

Gần gũi với những chú PHẾ một thời gian, tôi hiểu đời sống của anh em khô biết chừng nào, như địa ngục trần gian trong cái “thiên đàng xã hội chủ nghĩa”. May mắn thay, những tấm lòng con dân Việt Nam Cộng Hòa, dù trong nước hay hải

ngoại vẫn còn nhớ đến các anh, dù muộn vẫn còn hơn không nên: “**Sài Gòn Lớn Nhỏ Đều Nhớ Ôn Anh**”.

Tại Sài Gòn Lớn, nơi mà sau mỗi cơn mưa thì cái thành phố biến thành sông thành “hồ”, vào lúc 8 giờ, ngày 28/4/2014, giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp và tu viện Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn (DCCT) (38 Kỳ Đồng, Quận 3, Sài Gòn) đã tổ chức ngày “Tri Ân Quý Ông Thương Phế Binh Việt Nam Cộng Hòa” cho khoảng 440.

Ngoài hơn 400 Thương Phế Binh, buổi tri ân còn có sự hiện diện của cha Giám Tỉnh Vinh Sơn Phạm Trung Thành, cha Giuse Hồ Đắc Tâm, bề trên và chánh xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, quý vị chức sắc trong Hội Đồng Liên Tôn.

Không có bút mực nào diễn tả hết sự xúc động và cảm phục về buổi họp mặt này. Buổi họp mặt muộn màng, sau 39 năm mất nước, của những thanh niên cường tráng tuổi đôi mươi từng cầm súng chiến đấu thì nay đã là những ông già tàn phế xế bóng (20+39) đu mình trên đôi nạng gỗ, “tay” đi đôi guốc... không cao.

Đây là một sự thật mà bất cứ ai theo dõi cũng phải công nhận, không ai có thể ngụy tạo, không ai có thể ngăn được dòng nước mắt từ trái tim, dù tim sắt đá đến đâu đi nữa. Khi được hỏi nguyên nhân và lý do có buổi tri ân này thì Linh Mục Lê Ngọc Thanh trong ban tổ chức cho biết đại ý như sau:

- Sáng kiến họp mặt quý ông TPB là do một số anh em bên Phật Giáo, đặc biệt là của Thượng Tọa Thích Không Tánh. Ngài định tổ chức tại chùa Liên Trì, nhưng công an (CA) làm khó dễ nên ngài đã nhờ chúng tôi tiếp tay, vì thế lần họp mặt đầu tiên vào năm 2013 dự định tổ chức tại chùa Liên Trì thì đã được tổ chức tại DCCT. Để đáp ứng nguyện vọng quý ông TPB cần gặp gỡ nhau, và để tri ân quý ông đã bỏ lại một phần thân xác ngoài chiến trường nên tháng 8/2014, DCCT lại tổ chức lần thứ hai và hy vọng có lần thứ ba...

- Tài chánh từ đâu?

- Cha Lê Ngọc Thanh: Ngoài bữa cơm đạm bạc thì quý ông TPB, mỗi ông được tặng một món quà nho nhỏ là một triệu đồng. Đây là số tiền yểm trợ của đồng bào hải ngoại và còn lại là do đồng bào trong nước đóng góp. Người trong nước bắt đầu quan tâm tới các ông TPB, nhưng rất tiếc chính họ và chúng tôi vẫn còn nghèo.

- Ban tổ chức gặp khó khăn gì?

- Cha Thanh: Nhiều lắm, đặc biệt là nhà cầm quyền không muốn chúng tôi làm việc này. Họ ghép chúng tôi vào tội làm chính trị, nhưng chúng tôi cương quyết theo chủ trương của DCCT là đem tình yêu thương đến với nhau, và chúng tôi sẽ tổ chức cho năm 2015. Chúng tôi chỉ có tấm lòng thương yêu và không sợ hãi... còn sự đóng góp là của đồng bào.

Một điểm đáng kính phục là các anh TPB đã đồng dạng xưng danh, số quân, đơn vị, ngày bị thương và khẳng khái nói rằng các anh “*Vẫn Hãnh Diện Là Quân Nhân QLVNCH*”.

Thiếu chân đứng, nhưng các anh TPB vẫn đứng vững, không còn mắt nhưng các anh TPB vẫn sáng suốt giữa lòng địch, dám vỗ ngực xưng danh thì quả thật đáng kính phục. Trong khi đó, tại hải ngoại, cộng đồng tị nạn CS lại có những ông “tránh” ông “chùm”, (*tránh né và chùm mền*) có những ông “thầy” vì an ninh bản thân (*hoặc chỉ vì cần du lịch VN*) nên muốn cất kỹ cái lý lịch tị nạn CS “*hoành tráng*” của mình đi!

Ngay sau buổi “Tri Ân Quý Ông TPB” đã được tổ chức tại DCCT, có nhiều emails gửi đến Hội HO đề nghị hội trích ra một số tiền ủng hộ cho DCCT để họ lại tổ chức ngày tri ân, nhưng lão Bà-Bà Hạnh Nhơn, hội trưởng Hội HO đã hồi âm:

- *Chúng tôi nhận được các tin tức và đề nghị... Ý kiến rất là tuyệt vời xuất phát từ*

tấm lòng của những đồng đội, chúng ta luôn nhớ đến tình Huynh Đệ Chi Binh. Tuy nhiên vì vài lý do mà chúng ta chưa thực hiện được:

- Theo nguyên tắc, khi Hội HO xuất quỹ, phải có giấy tờ chứng minh với sở thuế (IRS), mọi số tiền thu được của Hội mỗi năm phải khai thuế, phải có những hồi báo do mỗi TPB ký nhận để chứng minh, hoặc các hóa đơn chi tiền.

- Hiện Hội còn phải lo khoảng trên dưới 20,000 hồ sơ TPB và Quà Phụ, vì vậy xin quý vị kiên nhẫn, chúng ta sẽ họp bàn cho năm tới... Xin vui lòng thông cảm và xin đề nghị, nếu muốn hỗ trợ cho chương trình tốt đẹp này của DCCT, thì chúng ta nên đóng góp từ mỗi cá nhân thì sẽ hợp lý và kịp thời gian hơn. Tôi cũng xin sẽ đóng góp riêng để ủng hộ.

Thân mến,
Hạnh Nhơn

Nhưng mới đây, ngày 15/5/2019, chương trình “**Tri Ân Quý Ông TPB**” của DCCT tại Sài Gòn Lớn đã bị ngưng lại, bởi vì theo như lời Cha Lê Ngọc Thanh nói rằng Cộng Sản cầm quyền không cho làm.

Sài Gòn Lớn muốn nhớ ơn các anh TPB mà không được phép! Thôi thì chúng ta về với Sài Gòn Nhỏ, tiếp tay với Hội HO để yểm trợ cho các đại nhạc hội “Cám Ôn Anh” được tổ chức tại Little Saigon.

Trong bài viết này chúng tôi không đi vào chi tiết từng đại hội và thể thức cứu trợ như thế nào, mà chỉ nói về sự cộng tác của tập thể cộng đồng Người Việt với Hội HO trong các kỳ ĐNH vừa qua để chúng ta tiếp tay tích cực hơn trong ĐNH sắp tới

Dù tổ chức ở San Jose, Bắc Cali hay Little Saigon, Nam Cali thì các hội đoàn quân đội tại địa phương như Liên Hội Cựu Chiến Sĩ, các hội Võ Bị, Thủ Đức, Thiếu Sinh Quân, Nhảy Dù, Biệt Động Quân, Thủy Quân Lục Chiến, Bộ Binh, Hải Quân, Không Quân, v.v.. luôn là những thành phần nòng cốt của ban tổ chức. Trong ngày diễn ra đại nhạc hội, các cựu quân nhân đã có mặt ở khắp nơi với bất cứ nhiệm vụ gì, từ tiếp tân, an ninh, bán vé v.v...

Trước khi diễn ra ĐNH, trong thời gian chuẩn bị thì có nhiều việc phải làm, nhưng ở đây chúng tôi chỉ xin đề cập đến việc bán vé và cùng nhau kêu gọi đồng môn, đồng khóa, đồng hương yểm trợ sao cho kết quả kha-khá mà thôi.

Trước khi vận động như thế nào thì chúng ta cũng cần nhắc cho nhau biết đề đề cao cảnh giác là mỗi khi có ĐNH/ TPB thì bọn phá thói lại xuất hiện. Xin **“*đừng nghe những gì bọn tay sai VC nói*”**. Nếu như ở trong nước, bọn “bò vàng”, cán bộ nòng cốt của chế độ CS, làm khó chùa Liên Trì và DCCT tổ chức tri ân TPB thì ở hải ngoại, bọn tay sai cũng tìm mọi cách để phá Hội HO.

Cũng có ý kiến nên dẹp hội HO đi để hội đồng hương nào thì lo cho TPB hội đồng hương đó! Câu trả lời của các ông bà hội trưởng hội đồng hương là:

- Hội đồng hương lo cho họ chưa xong, chưa biết hết hội viên thì lo cho ai?

Chuyện có thể làm là đơn vị nào, quân binh chủng nào thì lo cho đơn vị đó, thầy nào thì lo cho trò đó còn chưa thực hiện được thì nói chi chuyện hội đồng hương.

Theo tôi biết thì hiện nay đã có một số quân binh chủng lo cho TPB của họ, thí dụ như ND, BÐQ, TQLC, BK, v.v... Các đơn vị bạn này lo cho TPB của họ như thế nào tôi không biết, riêng TQLC thì chúng tôi xin nói tóm tắt như thế này:

Hiện nay Tổng Hội TQLC chịu trách nhiệm tất cả hồ sơ TPB của binh chủng mình, hội HO không giữ một hồ sơ nào của TPB/TQLC. Tổng hội TQLC đã thành lập “Quỹ TPB”, có nghĩa là tất cả mọi quân nhân TQLC ở hải ngoại, từ ông anh cả đến chú em út, mỗi năm, mỗi người đều có bổn phận phải đóng 100 USD vào quỹ TPB/TQLC. Vì thế các anh em TPB/TQLC tạm hài lòng và ít ai bị sót tên.

(Cho tôi xin mở dấu ngoặc ở đây để thông báo đến tất cả những anh em TQLC hải ngoại, quý Cọp Biển có bổn phận phải đóng góp vào quỹ TPB. Quên hay cố tình quên thì hãy

nhìn vào huy chương mang trên ngực, chức vụ các anh có và hỏi: “Ai cho chúng ta những thứ này?”)

Đã có những đơn vị như ND, BĐQ, TQLC tự lo cho TPB của họ chính là phụ một tay. Hội HO lo cho TPB các sư đoàn BB, các TPB Địa Phương Quân, Nghĩa Quân v.v... **Nếu không có Hội HO thì ai lo cho họ?**

Vì vậy việc vận động đồng hương, đồng môn, đồng khóa, đồng khóa khác chia, kêu gọi anh em xa, láng giềng gần, thể hệ thứ hai đang thành công, thành danh trên đất tạm dung cùng ủng hộ cho Hội HO thì có gì sai? Xin quý độc giả cùng nhau tiếp tay, ủng hộ đại nhạc hội để anh em TPB có gói quà mặn mà hơn.

Mỗi kỳ ĐNH tại Nam CA, Hội HO cần bán 10 ngàn vé, số vé này được chia cho các hội đoàn quân đội bán hộ. Ngoài ra chính các thành viên trong hội và một số thiện nguyện viên cũng mang vé xuống phố, xuống đường mời chào, sao cho số vé bán được càng nhiều càng tốt. Tuy mỗi vé chỉ có 10\$, nhưng chẳng dễ dàng gì, nhiều khi cay đắng lắm mà vẫn đành ngậm “bò hòn” làm ngọt.

Xin tất cả mọi người, nam, phụ, lão, ấu, tu sĩ, cùng nhau mua vé đến dự ĐNH/Cám Ổn Anh. Các anh em TPB đã chịu đựng suốt đời với thương tật thì chúng ta chỉ bỏ ra vài tiếng đồng hồ vào ngày Chúa Nhật, để... trước nghe nhạc, sau làm việc nghĩa.

Mỗi người Việt tị nạn CS, dù ở xa hay ở ngay vùng Little Saigon mà không thể tham dự được thì xin mở rộng bàn tay gửi tiền về ủng hộ cho ĐNH/TPB. Xin các phương tiện truyền thông giúp cho TPB một phút hoặc vài dòng kêu gọi.

Kính thưa quý niên trưởng cùng các bạn và thân hữu.

Khi quý vị đọc những dòng này thì ĐNH Cám Ổn Anh TPB kỳ 12 vừa xong, tổng số thu cũng khá lắm. Riêng với TH/VB, theo lời kêu gọi của Trưởng Ban Xã Hội, các cựu SVSQ đã đóng góp được một số tiền khá lớn, so với các đơn vị bạn,

nhưng so với “quân số” VB thì còn hơi khiêm nhường. Những sĩ quan xuất thân Võ Bị, là cấp chỉ huy từ trung đội đến trung đoàn, sư đoàn, thì ắt là có quân sĩ trong tay. *Huy chương, cấp bậc, danh vọng chúng ta có là do thuộc cấp hy sinh trong các trận chiến. Càng cao chức tước, càng nhiều thương phế binh. Quý vị đã tiếp tay với Hội HO như thế nào?*

Xin bắt đầu ngay từ bây giờ, mỗi ngày chúng ta để dành ra 25 cents cho ĐNH kỳ tới. Chúng ta làm gương cho con cháu chúng ta trước thì mới mong đồng hương mở rộng vòng tay đối với anh em TPB/VNCH đang sống những ngày giờ còn rất ít trên chính quê hương của họ.

Một số anh em trong chúng ta cũng đang gặp khó khăn, tuổi già, về hưu kèm theo bệnh tật, nhưng vẫn còn các con đã thành công giúp đỡ và nhất là có cậu “con nuôi Obama, Trump” đã, đang, sẽ mãi mãi chu cấp cho chúng ta hàng tháng thuốc men và “tiền già” thì xá chi. Chỉ bằng một tô phở cũng đủ giúp cho anh em TPB một gói quà.

Chúng ta cũng nên khuyến khích con, bạn bè thân nhân tiếp tay với chúng ta “nhớ về người lính... năm xưa”, những người lính năm xưa thiếu chân đứng. Họ là những ân nhân của chúng ta, của con cháu chúng ta, TPB cho vay mà không bao giờ đòi lại hay kể công.

Có một thẩm quyền thuộc quân trường Võ Bị được Tổng Thống thả lon xuống ngay tại mặt trận để thăng cấp, nhưng lon bị bay ra ngoài vị trí. Anh em binh sĩ tìm lại được đem đến gắn vào cổ áo cho ông thì ông nói:

- Tổng Thống thăng cấp cho tôi, nhưng chính anh em gắn lon cho tôi.

Một câu nói được xếp vào hàng “danh ngôn”. Danh ngôn vì nó quá đúng với mọi trường hợp của chúng ta. Các thẩm quyền thuộc các quân trường kể trên chắc chắn đã nhiều lần được thuộc cấp “gắn” cấp bậc và huy chương thì đây là lúc chúng ta “trả lại” anh em những gì của anh em đã cho chúng

ta. Vì vậy chúng tôi thiết tha kêu gọi các thẩm quyền trực tiếp tham gia vào ban tổ chức ĐNH/TPB sắp tới.

Dù bất cứ quân trường nào cũng có nhiều khóa, các đồng khóa vẫn liên lạc thường xuyên với nhau qua emails hay diễn đàn để kêu gọi tương trợ, vậy thì đây là lúc các đại diện khóa, các bạn đồng khóa cùng lên tiếng, cùng kêu gọi nhau đóng góp cho khóa, khóa tổng kết lại rồi chuyển cho Hội HO. Đây là kêu gọi rộng rãi nhất đến với mọi cựu sĩ quan, cách đóng góp hữu hiệu nhất thay vì yểm trợ lẻ tẻ từng cá nhân.

Thưa Toàn Thể Độc Giả Đa Hiệu,

Nếu những hình ảnh về người thương phế binh làm quý vị xúc động, thì hãy cầm viết lên, gọi điện thoại, gửi emails cho bạn bè bà con anh em con cháu cùng nhau yểm trợ cho Đại Nhạc Hội Cám Ôn Anh TPB Kỳ XYZ chi phiếu xin đề:

Hội H.O. Cứu Trợ TPB & QP/VNCH

P.O. Box 25554

Santa Ana, CA 92799.

Xin nhắc lại Hội HO luôn mong mời đón nhận đóng góp của quý vị cho Thương Binh và Quả Phụ VNCH. Việc yểm trợ của quý vị luôn quan trọng, thể hiện tình đồng đội, cũng như lòng nhân ái của chúng ta đến với những người kém may mắn hơn chúng ta.

Ghi chú:

1. **Hình đầu bài:** Đại Nhạc Hội “Cám Ôn Anh Người Thương Binh QLVNCH Kỳ 12” được tổ chức tại Nam California, Hoa Kỳ, ngày 21 tháng 7 năm 2018.

2. Theo báo cáo của Hội HO, số tiền đồng hương khắp nơi đóng góp tại chỗ và gửi về tính đến ngày 11-8-2019 là: \$425,694.93.